

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

dette Navn, vil bøje sig med i hvert Fald nogen Respekt for denne Mand, thi det ærede Medlem ved jo, hvad han har gjort for vort Land, og navnlig hvor meget han har gjort for Landbefolkningen. Vi bør derfor ikke udtale os fuldt saa haanligt om denne Lov, som det ærede Medlem gjorde.

Og der er en Grund til ikke at udtale sig saa haanligt om den, og det er den, at det er slet ikke saa taabelig en Lov, som det ærede Medlem mener. Det er ganske vist med Hensyn til Straffen en barsk Lov: første Gang er Straffen en Bøde paa 30 Rigsdaler, anden Gang 6 Maaneders Forbedringshus, tredje Gang 12 Maaneders Forbedringshus, og saaledes fordobles Straffen videre, altsaa en efter vore Forhold ganske overordentlig barsk Lov; men der staar noget i denne Lov, som slet ikke er saa taabeligt. Der staar *ikke*, at Kvaksalvere straffes, fordi de tager Patienter under Behandling, men der staar, at en Kvaksalver straffes, hvis han tager Patienter under Behandling og *derved udsætter dem for Fare*. Dette gør jo en meget væsentlig Forskel.

Det ærede Medlem nævnte, at denne Lov blev taget op til Revision i 1854, da vi havde faaet en fri Forfatning, men det ærede Medlem fortalte ikke helt, hvordan det gik den Gang under Behandlingen i det høje Folketing. Der blev forelagt et Forslag af en Mand fra Nibe, altsaa fra Aalborg Amt, og i dette Forslag var Straffebestemmelserne mildnet saa meget, at de i Virkeligheden blev fuldkommen illusoriske. Men Justitsminister Scheel tog bestemt Afstand herfra og fra det private Forslag i det hele taget. Justitsministeren stillede Ændringsforslag, og Resultatet var, at det private Forslag blev forkastet, medens Justitsministerens Forslag blev vedtaget med 53 Stemmer mod 6. Altsaa ogsaa efter, at vi havde faaet en fri Forfatning, havde man Øje for den Mulighed, at Kvaksalvere kunde gøre Skade og burde hemmes i deres Virksomhed.

Nu vil det ærede Medlem uden videre, saa vidt jeg forstod, omgaaende have Kvaksalveriloven ophævet, og frie Bestemmelser indført paa dette Omraade. Men skulde vi nu ikke i dette høje Ting, inden vi tager Stilling til et saa indgribende og radikalt Forslag, et Øjeblik se paa, hvad det er, denne Bratbjergmand har gjort, hvad hans Fortjenester var, inden han blev dømt til en Maanedes simpelt Fængsel.

For at sætte mig ind i Sagen har jeg fremskaffet Uddrag af Dommen, og med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg

opløse de væsentligste Punkter i den. Først maa jeg bemærke, at det drejer sig om en lille 12 Aars Pige. Det ærede Medlem hævdede stærkt Befolkningens Ret til frit at lade sig kurere og behandle af, hvem man ønsker — jeg ved ikke, om det ærede Medlem hermed ogsaa mener de umyndiges Ret eller rettere sagt Forældrenes Ret til at lade deres Børn behandle af, hvem de ønsker. Men det drejer sig altsaa om en 12 Aars Pige. I Sommerferien 1926 begyndte hun at lide Smerter i venstre Ben, og hun maatte i den Anledning periodevis holde Sengen. I September Maaned sendte Forældrene Bud efter Lægen, og Lægen udtalte den 1. September, at Tilfældet var alvorligt, og at det var nødvendigt, at Barnet straks kom paa Sygehuset, for at det kunde konstateres, hvad det drejede sig om, eller som han sagde: for at Diagnosen og Behandlingen snarest kunde fastslaaes.

Moderen fulgte imidlertid ikke Lægens Raad, og der hengik saa et Par Maaneder, og Barnet blev ringere. Den 8. November samme Aar blev Bratbjergmanden saa tilkaldt, og efter Moderens Forklaring og senere efter Faderens med Moderens overensstemmende Forklaring sagde Bratbjergmanden, at det drejede sig om Benedder, og at han nok kunde kurere det; og saa beordrede han en Behandling, som bestod af Grødomslag af Rugmelsgrød kogt sammen med et Løg, noget Hylde- og Kamillete og Eddike, og saa skrev han en Salve og noget Badevand op. Da de Midler ikke hjalp, forordnede han ved et senere Besøg Omslag dyppet i Valle, siet af Kærnemælk, senere Eddikeomslag og Grødomslag, hvormed han vedblev, indtil der gik Hul paa Benet. Nu maa jeg give det ærede Medlem Ret i, at det er ikke Trolddomskunster, disse kloge Mænd ofte udøver. Men der gik altsaa Hul paa Benet, og der kom en stærk Blødning.

Saa telefonerede Forældrene til Bratbjergmanden, og denne foreslog da at lægge Galmejesalve og et Plaster over Saaret. Senere tilsaa han Benet og beordrede Borvandsomslag. Det er stadig ikke Trolddomskunster. Men under al den Behandling voksede og voksede den Knude, det drejede sig om, og da Bratbjergmanden var færdig med Behandlingen — det var et lille 12 Aars Barn —, var denne Knude under venstre Knæ vokset til et Mandshoveds Størrelse.

Efter dette ved jeg ikke, om det just er rigtigt at kalde Bratbjergmanden den kloge Mand; jeg mener, at Manden, hvis han havde haft blot jævn god Forstand, for længst burde have set, at det gik ikke